

2011 m.
Kovo 6 d.
Nr. 3 (22)

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išeina mėnesio pirmą sekmadienį
Kaina 1 Lt.

PELENŲ DIENA

Kun. Gintautas Jankauskas
Ariogalos parapijos klebonas

Palaiapsniui nuaidi Užgavėnių iškilmių akordai, ir vėl iš naujo prieš akis laikotarpis, skirtas rimčiai ir dvasiniam atsinaujinimui. Pradedame Gavėnią. Jos metu siekime naujų dvasinių aukštumų, kopkime tvirtai į atgailos kalnus. Šioje dvasinėje kelionėje atgaivinkime savo sielą, sustiprinkime valią, ryžkimės naujiems tobulėjimo žygiams, pasižymėkime artimo meilės darbuose, neapleiskime nuoširdžios kasdieninės maldos, atlikime Velykinę išpažintį ir priimkime šv. Komuniją.

Pirmoji diena po Užgavėnių vadinama Pelenų diena. Šią dieną bažnyčiose šventinami pelenai, gauti sudeginus praėjusių metų verbas. Pelenai barstomi žmonėms ant galvų primenant krikščionišką tiesą: „Atmink, žmogau, jog dulkė esi ir dulkėmis virsi“. Pelenų paprastai tikintieji parneša ir namo – namiškiams ant galvų pabarstyti.

Senovės pagonių religijos žmogaus ar gyvulio pelenus laikė šventais, priskirdavo jiems gydomąją ir magiškąją galią. Ir mes, lietuviai, nors jau seniai nesame pagonys, su didele pagarba kalbame apie savo protėvių pelenus, vežame juos namo iš Sibiro ar Amerikos. Šventojo Rašto žmogus pelenams neturėjo tokių sentimentų. Pelenai ir dulkės, kurie hebrajų kalba vadinami labai panašiais žodžiais (*heper* ir *hapar*), visoje Biblijoje turi tik dvi reikšmes. Jie yra atgailos, liūdesio ženklas – tai viena. O antra – jie simbolizuoja trapų ir trumpą žmogaus gyvenimą, jo mirtingumą, jo išnykimą. „Esu dulkė ir pelenai“, – prisipažįsta Abraomas Pradžios knygoje (18, 27).

Pelenų trečiadienis iš tiesų liūdna diena Bažnyčios liturgijoje. Užuoť šlaksčiusi mūsų galvas gaiviais krikšto vandens lašais, Bažnyčia beria pilkus pelenus. Mirties ir sunykimo simbolį. Gal gąsdina mus prasidedant gavėniai, kad daugiau pasninkautume, uoliau melstumės ir atgailautume? Kažin ar gąsdina. Ji sako paties Dievo apreikštą tiesą apie mus, šios žemės gyventojus. Griauna mūsų vaikišką norą kaip nors pasaldinti nemalonų suvokimą, kad esame laikini šiame pasaulyje. Pelenai – sunykimo simbolis – siejasi su nuodėmės ir išgelbėjimo drama. Pelenų apeigos Gavėnios pradžioje jau žinomos nuo VII amžiaus. Pelenų dieną visoje Bažnyčioje įvedė popiežius Urbonas II 1091 metais.

Trumpai pažvelkime į šios dienos liturgijoje akcentuojamus tris momentus: pelenų bėrimas ant galvos, žmogui priminimas, kad jis yra tik dulkė fizine prasme ir daromas kryžiaus ženklas.

Pelenų bėrimas ant galvos ženkliną atgailą, reiškia žmogaus nusižeminimą Dievo akivaizdoje. Kaip puikybė yra pradžia visokio blogio, taip nusižeminimas yra pradžia sugrįžimo prie Dievo, kas ir įvyksta per nuoširdžią atgailą.

Žodžiai: „Atmink, žmogau, jog dulkė esi ir dulkėmis virsi“. Jie mums primena, kokia yra žemiškojo gyvenimo esmė ir kūniškos prigimties vertė. Kiekvienas suprantame, kad viskas šiame pasaulyje keičiasi pereinant iš vienos formos į kitą, ir tai, kas gyva, su laiku nyksta ir virsta dulkėmis. Toks yra ir žmogaus fizinės prigimties likimas. Neturime per daug vertinti tai, kas žemiška ir kūniška, turime labiau atsigręžti dvasios akimis į tai, kas pastovu ir nyksta, būtent į savo sielą.

Kryžiaus ženklas. Kunigas jį atlieka berdamas pelenus ant kiekvieno galvos. Jei anuomet kryžius buvo paniekos ir mirties ženklas, tai šiandien yra garbės ir gyvybės simbolis. Kristus mirdamas ant kryžiaus nugalėjo blogį ir mirtį. O atgaila, susijusi su Kristaus kryžiumi, daroma jo vardu ir jo teikiamų malonių pagalba, teikia mums vilties sielos pergalei prieš kūną, dvasios prieš medžiagą.

Todėl Gavėnia teruošia Priskėlimo šventei, primenančiai mūsų gyvenimo prasmę – amžinąjį gyvenimą. Šis laikas lai būna išskirtinis ne vien ta prasme, kad jame daugiau pasninkaujama, bet lai būna išskirtinis savo rimtumu, susimąstymu apie Dievo planą ir žmogaus siekius tame plane.

KAS GYVENIME SVARBIAU?

Rita

Daugumai mūsų dar reikėtų rimtai susimąstyti, koks yra tikrosios laimės receptas. Net jeigu suvokiame, kad ne švarūs daiktai, o tik mūsų pačių santykis su jais, t.p. ir su mus supančiais reiškiniais ir žmonėmis. Visa, ką mes įgyjame, pamilstame, kur miegame, ką valgome, kuo vilkime, tėra tik beskonis vaidmuo, į kurį patys įberiamė jausmų cukraus arba druskos.

Vadinasi, aplinka (visi daiktai, reiškiniai) patys savaime jokios laimės nesukuria, jeigu čia nebus mūsų gerų emocijų, sielos šviesos, kuriomis tą erdvę mes užpildome. Visa, ką realiai darome, individualiai, kur visi turime laisvę rinktis, – mūsų santykiai, mūsų mintys, mūsų emocijos, patiriamos šioje aplinkoje kuria aurą: ar mus viskas erzina, ar džiugina kasryt mus pasitinkantis pasaulis, aplinka, sutinkami žmonės.

Viskas – mūsų pačių rankose: kai sunku, gal derėtų gyventi šviesiais praeities prisiminimais iš nerūpestingos vaikystės, iš šypsenų, vien meile nuspalvintų prisiminimų... iš to derliaus, kurį patiems pavyko užauginti. Prisiminkime, kad biblinis priesakas mylėti savo artimą kaip save patį – ne pareiga, ne įsakymas, ne geradarystė tam artimui, o išeitis – išmintingas ir draugiškas patarimas, kaip tapti laimingiems, kad visais gyvenimo išbandymų atvejais nepakenktume patys sau, tvirtėtume, o svarbiausia – mylėtume ir gerbtume visus ir viską. Tik tada pajusime dvasinę ramybę ir jausimės laimingi.

Tai gi, gyvenime svarbiau už viską nuolanki meilė visai kūrinijai ir kiekvienam žmogui.

PO GĖLUVOS PADANGE

Save dalina kitiems

Vida Šalvaitienė

Kilniausia žmogaus paskirtis – tarnauti kitiems žmonėms, gyventi jų rūpesčiais, vargais, dalintis džiaugsmu ir skausmu.

Mūsų kaimo, rymančio labai vaizdingoje vietovėje, ilgą laiką gyvenimas buvo apmiręs. Kaimo problemos skatino burtis į bendruomenę ir keisti savo gyvenimą.

TARPTAUTINĖS MOTERS DIENOS KOVO 8-OSIOS PROGA

Sveikinu

Ariogalos seniūnijos moteris su Jūsų švente. Linkiu geros sveikatos, giedrios nuotaikos, visų sumanymų išsipildymo. Būkite mūsų šeimų šiluma ir šviesa.

*Juozas Labanauskas
Ariogalos seniūnijos seniūnas*

*Metai laukti ateina,
nelaukti praeina.
Gyvenimo skrynių
vis daugėja darbai.*

*Kartais nieko nemokam,
kartais didelė kaina.
Kad vis dar esi,
kad nesužvarbai.*

SVEIKINAME

*Vytą Jasaitį
Gyv. Lakštingalų gatvėje
80-mečio proga*

*Stanislavą Jakevičienę
Gyv. Vytenio gatvėje
80-mečio proga*

*Janiną Minelgienę
Gyv. T. Daugirdo gatvėje
85-mečio proga*

Ariogalos miesto seniūnijos darbuotojai

***Laikraštėlio redakcija sveikina savo skaitytojas
su Tarptautine Moters diena. Kovo 8-ąja.***

Informuojame:

Lesčių Dievo Apvaizdos bažnyčioje kovo 13 d. 14 val. Šv. Mišias aukos Kauno vyskupas augziliaras Jonas Ivanauskas.

Vasario mėnesį grupė iš trylikos mūsų parapijos žmonių, vadovaujama Ariogalos gimnazijos tikybos mokytojos Laimutės Neverdauskienės, lankėsi Raseinių kultūros centre, kur žiūrėjo filmą „Devynios dienos, kurios pakeitė pasaulį“. Tai filmas apie popiežiaus Jono Pauliaus II kelionę į Lenkiją jį išrinkus popiežiumi.

Ariogaloje Marijos Radijas girdimas 105,2 MHz dažniu.

Kovo 2-ą dieną Raseinių parapijos namuose įvyko seminaras – metinė dekanalinė vizitacija, kuriame dalyvavo Kauno vyskupas augziliaras Jonas Ivanauskas. Seminare dalyvavo mūsų parapijos klebonas kun. Gintautas Jankauskas, Ariogalos gimnazijos tikybos mokytojos Laimutė Neverdauskienė ir Laima Litvinskienė, bei Ariogalos Carito pirmininkė Elena Vaičiulienė ir Zofija Saltonienė.

Jūsų žiniai: 4 d. – Šv. Kazimieras 11 d. – Lietuvos Nepriklausomybės Atkūrimo diena
8 d. – Užgavėnės 19 d. – Šv. Juozapas (Švč. M. Marijos sužadėtinis)
9 d. – Pelenų diena 25 d. – Apsireiškimas Švč. M. Marijai
(Gavėnios pradžia)

Žinodamas, kad lengva nebus, prie bendruomenės vairo drąsiai stojo Jonas Vazgys. Užaugęs daugiavaikėje šeimoje, kur tarpusavio santykiai buvo grindžiami dorovine atsakomybe, savitarpio supratimu ir pagarba, visa tai atsinešė į bendruomenę.

Daug kartų mynė savivaldybės slenkstį, rašė projektus, organizavo talkas, restauruojant turimas patalpas. Šiandien mes galime džiaugtis gražiais bendruomenės namais šalia garsaus Birutės kalno.

Nelengva surengti gražias šventes. Reikia aukoti savo asmeninį gyvenimą, laiką, rasti rėmėjų, apgalvoti galimus trukdžius, įvertinti ir turimus išteklius. Jono tai negąsdina. Jis nuoširdžiai dirba, atiduodamas šventėms visą save. Renginiui pavykus, matydamas gausiai susirinkusius žmones, tik santūriai šypsosi, o galvoje vėl naujos idėjos.

Jaunimas dar nedrąsiai buriasi į bendruomenę, o garbaus amžiaus senoliai dėkoja, kad randa laiko pakalbėti, išklaudyti ir į šventę nuosava transporto priemone būna atvežti. Žmogui daug nereikia, tik trupučio dėmesio. Niekada nepamiršiu, kai gydytojams nedrąsiai užsiminus apie baisią ligą, žemė slydo iš po kojų. Pamiršta darbdavio ir kolegų, likau tik laukti stebuklo. Daug padrašinančių žodžių ir palinkėjimų, aplankymo gydymo įstaigoje ir pasiūlymo parvežti po gydymosi į namus, sulaukiau iš bendruomenės pirmininko ir jo žmonos Zitos.

Mūsų bendruomenės žmonės gali didžiuotis, kad bendruomenės vairą patikėjo žmogui, kuriam „save dalinti kitiems – yra gyvenimo prasmė“.

Žmogus nenori būti vienas

Antanas Kišonas

Praeitų metų liepos mėnesio laikraštėlyje rašėme apie kultūrinę muzikinę veiklą Gėluvos kaime. O ta veikla vis tęsiasi. Žiemą buvo suorganizuota sportinė – pramoginė šventė. Dalyvavo nemažai žmonių. Labai nuoširdžiai ir patriotiškai buvo paminėta vasario 16-oji. Apie tai buvo rašyta Raseinių „Naujame Ryte“. Jau kalbama apie Užgavėnes, Velykas bei tolimesnes šventes. Realiai galvojama apie pasikvietimą svečių su koncertinėmis programomis. Ir štai visa tai galima apibendrinti – Gėluvos bendruomenė ir jos pirmininkas Jonas Vazgys galvoja, nerimsta, ieško, sprendžia ir pagaliau vykdo. O tai ir vienija žmones, suburia bendravimui, turiningam laisvalaikio praleidimui, dvasiškai juos praturtina, ugdo, patenkina. Tokios bendruomenės žmogus gyvendamas sau, gyvena ir kitiems. Argi tai ne aukščiausias žmogaus idealas. Juk sakoma – žmogus nenori būti vienas. O Gėluvos bendruomenė ir suburia bendram gėriui.

GRAŽINKIME SENUS PAPROČIUS

Genovaitė Reimienė

Gimiau ir užaugau Šaravų kaime. Prisimenu, kaip laukdavau Užgavėnių – kaukių atsilankymo, pagrojimo, padainavimo, pašmaikštavimų. Tai buvo seniai. Būna Užgavėnės ir dabar. Ir kaukės būna, bet viskas sumaterialėjo, turi savitus išskaičiavimus. Pabandykite gražinti tas senoviškas Užgavėnes. Prisijaukinkime vėl tą Užgavėnių dvasią su blynais, čigonais, žydūkiais, rogėmis, žvangučiais ant arklių kaklų, šmaikščia muzika. Juk žmogus ne vien duona, saldainiais ar variokais sotus. Laukiu tavęs, senovine Užgavėnių dvasia.